



Παρεκλήσιο Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
Ἱ. Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
Ἁγ. Στεφάνου Ἀττικῆς

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀγαπημένοι μου ἀδελφοί, τὸ παρὸν τευχίδιο ἀποτελεῖ ἐνθύμιο καὶ εὐλογία ἀπὸ τὴν πανηγυρικὴ ἀγρυπνία ποὺ τελέσαμε τὸν Νοέμβριο τοῦ 2015 πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου καὶ περιέχει ἕναν ἀπὸ τοὺς διαπρύσιους λόγους του.

Ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος μᾶς δίδασκε νὰ ἔχουμε ὑπομονὴ σὲ ὅλες τις θλίψεις που μᾶς ἔρχονται εἴτε ἀπὸ τοὺς δαίμονες, εἴτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νὰ εὐχαριστοῦμε πάντοτε τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα. Διότι καὶ ὁ ἅγιος ὑπέμεινε μετὰ χαρᾶς τις ἐξορίες, τὶς ὁποῖες τοῦ ἔκαμαν, καὶ σὲ ὅλα εὐχαριστοῦσε τὸν Θεό, συνηθίζοντας νὰ λέγει πάντοτε αὐτὸ τὸ ἀξιομνημόνευτο λόγο: *«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν! Οὐ γὰρ παύσομαι τοῦτο ἐπιλέγων ἀεὶ ἐπὶ πᾶσί μοι τοῖς συμβαίνουσιν».*

Καὶ ἐμεῖς ἄς μιμηθοῦμε, κατὰ τὸ δυνατόν τὰ ἔργα τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἄς ἀκούσουμε τὶς χρυσὲς διδασκαλίες του. Ἄς μετανοοῦμε κάθε μέρα γιὰ τὰ σφάλματά που κάνουμε καὶ ἄς πάρουμε σταθερὴ ἀποφάση, γιὰ νὰ μὴν πράξουμε ξανὰ τὴν ἁμαρτία, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ μετάνοια.

Πρόσδεξαι Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, σὲ παρακαλοῦμε τὸ πάρον, ὅπως προσεδέχθη ὁ Κύριος τῆς χήρας τὰ δύο λεπτά!

Καὶ εἰς μὲν τὴν παροῦσα ζωὴ φύλαττέ μας ἀπὸ
κάθε βλάβῃ τῶν ὀρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, εἰς
δὲ τὴν μέλλουσα ἀξιώσέ μας τῆς οὐρανόου βασι-
λείας διὰ τῶν πρεσβειῶν σου, μὲ τὴν Χάρη τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν Ὅποιο ὑπάρχει ἡ
δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ
Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.



*Ἐγραφον ἐν Ἁγίῳ Στεφάνῳ Ἀττικῆς
τῇ 13ῃ μηνὸς Νοεμβρίου 2015*

πρωτ. Χρυσοβαλάντης Θ. Θεοδώρου

Ἀμάρτησες; Ἐλα στήν Ἐκκλησία!

Ἐκκλησία. Ἀλήθεια, ποιὸ λιμάνι μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μὲ τὸ λιμάνι τῆς Ἐκκλησίας; Ποιὸς παράδεισος μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μὲ τὸν παράδεισο τῶν συγκεντρωμένων πιστῶν; Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ φίδι ποὺ γυρεύει νὰ μᾶς βλάψει, μόνο ὁ Χριστὸς ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ μυστικά.

Γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν λάθος ἂν θεωρούσαμε τὴν ἐκκλησία πρὸ σπουδαία ἀπὸ τὴν κιβωτό. Γιατί ἡ κιβωτὸς δεχόταν βέβαια τὰ ζῶα καὶ τὰ διατηροῦσε ζῶα, ἡ ἐκκλησία ὅμως δέχεται τὰ ζῶα καὶ τὰ ἀλλάζει.

Τί ἐννοῶ μ' αὐτό: Μπῆκε στὴν κιβωτὸ ἓνα γεράκι, βγῆκε πάλι γεράκι. Μπῆκε ἓνας λύκος, βγῆκε πάλι λύκος. Ἐδῶ μπαίνει κανεὶς γεράκι καὶ βγαίνει περιστέρι. Μπαίνει λύκος καὶ βγαίνει πρόβατο. Μπαίνει φίδι καὶ βγαίνει ἄρνι ὅχι ἐπειδὴ μεταβάλλεται ἡ φύση του, ἀλλὰ ἐπειδὴ διώχνεται μακριὰ ἢ κακία.

Γι' αὐτὸ φέρνω τὸ λόγο διαρκῶς στὴ μετάνοια. Γιατί ἡ μετάνοια, ποὺ στὸν ἁμαρτωλὸ φαντάζει φοβερὴ καὶ τρομερή, γιαιτρεύει τὰ παραπτώματα, ἐξαφανίζει τὶς παρανομίες, σταματᾷ τὸ δάκρυ, δίνει παρηγοσία μπροστὰ στὸ Θεὸ, εἶναι ὄπλο κατὰ τοῦ διαβόλου, μαχαίρι ποὺ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι, ἐλπίδα σωτηρίας, ἀφαίρεση τῆς ἀπελπισίας.

Αὐτὴ ἀνοίγει στὸν ἄνθρωπο τὸν οὐρανό. Αὐτὴ τὸν ὁδηγεῖ στὸν παράδεισο. Αὐτὴ νικᾷ τὸν διάβολο. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ σᾶς μιλῶ συνέχεια γι' αὐτήν.

Ὅπως ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ἡ ὑπερβολικὴ αὐτοπεποίθησι μᾶς ὁδηγεῖ στὴν πτώσι. Εἶσαι ἁμαρτωλός; Μὴν ἀπελπίζεσαι. Δὲν σταματῶ, σὰν φάρμακα αὐτὰ τὰ λόγια συνεχῶς νὰ σᾶς τὰ δίνω. Γιατί ξέρω καλὰ τί ὄπλο δυνατὸ ποὺ εἶναι κατὰ τοῦ διαβόλου τὸ νὰ μὴ χάνεις τὴν ἐλπίδα σου.

Ἄν ἔχεις ἁμαρτήματα, μὴν ἀπελπίζεσαι!! Δὲν παύω διαρκῶς αὐτὰ τὰ λόγια νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνω. **Ἄκόμα καὶ ἂν ἁμαρτάνεις κάθε ἡμέρα, κάθε ἡμέρα νὰ μετανοεῖς.** Ἄς κάνουμε ὅ,τι ἀκριβῶς καὶ μὲ τὰ σπίτια τὰ παλιὰ ποὺ εἶναι ἐτοιμόρροπα: ἀφαιροῦμε τὰ παλαιὰ καὶ σάπια ὑλικά καὶ τ' ἀντικαθιστοῦμε μὲ καινούργια καὶ δὲν λησμονοῦμε διαρκῶς νὰ τὰ περιποιούμαστε.

Πάλιωσες σήμερα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία; Γίνε πάλι καινούργιος μὲ τὴ μετάνοια. Μὰ εἶναι στ' ἀλήθεια δυνατὸ, αὐτὸς ποῦ θὰ μετανοήσει νὰ σωθεῖ; – ἀναρωτιοῦνται μερικοί. Εἶναι, καὶ πολὺ μάλιστα. Ὅλη μου τὴ ζωὴ μέσα στὶς ἁμαρτίες τὴν πέρασα καὶ ἂν μετανοήσω, θὰ σωθῶ; Νὰ εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτό. Κι ἀπὸ ποῦ φαίνεται αὐτό; Ἀπ' τὴ φιλάνθρωπία τοῦ Κυρίου σου. Νομίζεις ὅτι ἀπὸ τὴ μετάνοιά σου μόνο παίρνω τὸ θάρρος νὰ μιλάω ἔτσι;

Νομίζεις ότι από μόνη ή μετάνοια έχει τη δύναμη να βγάλει από πάνω σου τόσα κακά; Ἐάν ἦταν μόνον ή μετάνοια, δικαιολογημένα να φοβόσουν. **Ὅμως μαζί με τη μετάνοια ἐνώνεται ἀξεδιάλυτα ή ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὄριο αὐτὴ ή ἀγάπη δὲ γνωρίζει.** Οὔτε μπορεῖ κανεὶς να ἐξηγήσει μετὰ τὰ λόγια τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἡ δική σου κακία ἔχει ἓνα ὄριο· τὸ φάρμακο ὅμως ὄριο δὲν ἔχει. Ἡ δική σου κακία, ὅποια καὶ να εἶναι, εἶναι μία ἀνθρώπινη κακία. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως βρίσκεται ή ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, μιὰ ἀγάπη ποὺ δὲν περιγράφεται μετὰ λόγια. Να ἔχεις λοιπὸν θάρρος, γιατί αὐτὴ ή ἀγάπη νικάει τὴν κακία σου. Φαντάσου μιὰ σπίθα να πέφτει μετὰ στὸ πέλαγος. Εἶναι ποτὲ δυνατὸ να σταθεῖ ἢ να φανεῖ; **Ὅ,τι εἶναι ή σπίθα μπρὸς στὸ πέλαγος, εἶναι καὶ ή κακία μπρὸς στὴ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ.** Ἡ μάλλον ή διαφορὰ εἶναι ἀκόμη πιὸ μεγάλη. Γιατί τὸ πέλαγος, ὅσο πλατὺ κι ἂν εἶναι, κάπου τελειώνει βέβαια. Ἡ ἀγάπη ὅμως τοῦ Θεοῦ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τέλος δὲν γνωρίζει. Ὅλα αὐτὰ σὰς τ' ἀναφέρω βέβαια ὄχι γιὰ να σὰς κάνω ράθυμους καὶ ἀπρόσεκτους, ἀλλὰ γιὰ να σὰς ὀδηγήσω στὴ μετάνοια μετὰ πιὸ μεγάλη προθυμία.

Διέπραξες κάποια παρανομία; Αἰχμαλωτίστηκες ἀπὸ συνήθεια πονηρή; Κι ὕστερα πάλι ἔφερες στὸ νοῦ τὰ λόγια μου κι ἐνίωσες μέσα σου ντροπή; Ἐ-

λα στήν Ἐκκλησία! Ἐνίωσες λύπη μέσα στήν καρδιά σου; Ζήτησε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ! Ἦδη ἔχεις κάνει ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἀλίμονο, ἐνῶ ἄκουσα τὶς συμβουλές σου, δὲν τὶς ἀκολούθησα. Πῶς γίνεται νὰ ῥθω στήν ἐκκλησία πάλι; Πῶς γίνεται ν' ἀκούσω πάλι; Ν' ἄρθεις καὶ νὰ ξανάρθεις ἀκριβῶς γι' αὐτό, γιατί δὲν τήρησες τὶς συμβουλές μου. Γιὰ νὰ τὶς ξανακούσεις καὶ νὰ τὶς τηρήσεις.



Γιὰ πές μου, ἂν ὁ γιατρὸς βάλει ἕνα φάρμακο ἐπάνω στήν πληγή καὶ δὲν γίνεις καλά, δὲν θὰ στοῦ δώσει πάλι ἄλλη μέρα; Εἶναι ἕνας ξυλοκόπος καὶ θέλει νὰ κόψει μιὰ βελανιδιά. Παίρνει τσεκούρι, ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ τὴ ρίζα. Ἄν δώσει ἕνα χτύπημα καὶ δὲν πέσει τὸ ἄκαρπο δέντρο, δὲν θὰ δώσει δεύτερο χτύπημα, δὲν θὰ δώσει τρίτο, τέταρτο, δέκατο; Αὐτὸ κᾶνε καὶ σύ.

Βελανιδιὰ εἶναι ἡ πονηρὴ συνήθεια. Ἄκαρπο δέντρο. Τὰ βελανιδιά της εἶναι τροφή μόνο γιὰ κοίρους, ποὺ δὲν ἔχουν λογική. Ρίζωσε μὲ τὸ χρόνο μέσα στοῦ μυαλό σου. Νίκησε τὴ συνείδησή σου μὲ τὸ φύλλωμά της. Ὁ λόγος μου τσεκούρι. Τὸν ἄκουσες μιὰ ἡμέρα. Πῶς εἶναι δυνατὸ σὲ μιὰ μέρα νὰ πέσει κάτω αὐτὸ ποῦ ἔχει πιάσει ρίζες μέσα σου τόσο καιρό; Λοιπόν, ἂν ἔρθεις δύο, ἂν ἔρθεις

τρεις, αν ερθεις εκατο, αν ερθεις αναριθμητες φορες ν' ακουσεις, διολου περιεργο δεν ειναι. Μονο προσπαθησε ν' απαλλαγεις απο εναπραγμα πονηρο και δυνατο. Απο την πονηρη συνθηεια.

Οι Ιουδαιοι μαννα ετρωγαν, κι ομως ζητουσαν τα κρεμμυδια που ετρωγαν στην Αιγυπτο.«*Καλα, ελεγαν, περνούσαμε στην Αιγυπτο*». **Άσχημο πράγμα η συνθηεια και ιδιαιτερα κακό!** Λοιπόν, κι αν καταφεις νάρθεις δεκα μερες, κι αν καταφεις νάρθεις εικοσι η τριαντα, δεν σ' αγκαλιαζω, δεν σε επαινω γι' αυτο, δεν σου χρωστω ευγνωμοσυνη. Μονο μην αποκαμεις, να μην κουραστεις, αλλα νιωθε ντροπη και ελεγχε τον εαυτο σου.

Σας μιλησα πολλες φορες για την αγαπη. Ηρθες και ακουσες, κι υστερα πηγες κι αρπαξες απο τον αδερφο σου; Δεν ακολούθησες τα λογια μου στη πραξη; Να μη ντραπεις να ρθεις στην Εκκλησια παλι. **Ντροπη να νιωθεις οταν αμαρτανεις, Να μην ντρεπσαι οταν μετανοεις.**

Κοιταξε τι σου εκανε ο διαβολος. Υπαρχουν δυοπραγματα. Η αμαρτια και η μετάνοια. Η αμαρτια ειναι τραυμα· η μετάνοια φαρμακο. Όπως ακριβως για τα σωματα υπαρχουν φαρμακα και τραυματα, το ιδιο και για την ψυχη· υπαρχουν τα αμαρτηματα και η μετάνοια. Η αμαρτια μεσα της εχει την ντροπη. Η μετάνοια εχει το θαρρος και την παρησια.

Θέλω νὰ μὲ ἀκούσεις, σὲ παρακαλῶ, μὲ προσοχή, μήπως καὶ δὲν ἀντιληφθεῖς πῶς εἶναι ἡ τάξη τῶν πραγμάτων, καὶ χάσεις ἔτσι τὴν ὠφέλεια. Πρόσεξε τί θὰ πῶ!

Ἐπάρχει τὸ τραῦμα. Ἐπάρχει καὶ τὸ φάρμακο. Ἐπάρχει ἡ ἁμαρτία- ὑπάρχει καὶ ἡ μετάνοια. Τὸ τραῦμα εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ἐπάρχει τὸ φάρμακο ἡ μετάνοια. Στὸ τραῦμα ὑπάρχει πύον καὶ μόλυνση, ὑπάρχει ντροπή, ὑπάρχει χλεύη.

Στὴ μετάνοια ὑπάρχει παρηρσία, τὸ φάρμακο, ἡ δύναμη νὰ καθαρίζει αὐτὸ ποῦ ἔχει μολυνθεῖ. Στὴν ἁμαρτία ὑπάρχει μόλυνση. Παρακολούθησε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια μου! Μετὰ τὴν ἁμαρτία ἔρχεται ἡ ντροπή. Μετὰ τὴ μετάνοια ἀκολουθεῖ τὸ θάρρος καὶ ἡ παρηρσία. Ἐδωσες προσοχὴ σ' αὐτὸ ποῦ εἶπα; Αὐτὴ τὴν τάξη τῶν πραγμάτων τὴν ἀντέστρεψε ὁ διάβολος, καὶ ἔδωσε στὴν ἁμαρτία παρηρσία, καὶ στὴ μετάνοια ἔδωσε ντροπή.

Γιατί νὰ ντρέπεις λοιπόν; Δὲν ἔνιωθες ντροπὴ τότε ποῦ ἔπραττες τὴν ἁμαρτία καὶ νιώθεις τώρα ποῦ ἔρχεσαι νὰ βάλεις φάρμακο ἐπάνω στὴν πληγή; Τώρα ποῦ ἀπαλλάσσεσαι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, τώρα ντρέπεις; Ὁφείλεις τότε νὰ αἰσθάνεσαι ντροπὴ, ἔπρεπε τότε νὰ ντρεπόσουν, τότε ὅμως, ὅταν ἔπραττες τὴν ἁμαρτία. Ἀμαρτωλὸς γινόσουν καὶ δὲν ἔνιωθες ντροπὴ, γίνεσαι δίκαιος καὶ ντρέπεις; *«Λέγε τις ἁμαρτίες σου σὺ πρῶτος, γιὰ νὰ*

δικαιωθεῖς». Ὡς μέγεθος φιλανθρωπίας τοῦ Κυρίου! Δὲν εἶπε «Λέγε τὶς ἀνομίες σου σὺ πρῶτος, γιὰ νὰ μὴν τιμωρηθεῖς», ἀλλὰ «Λέγε τὶς ἁμαρτίες σου σὺ πρῶτος, γιὰ νὰ δικαιωθεῖς!»! Δὲν ἔφθανε ποῦ δὲν τὸν τιμωρεῖς, τὸν κάνεις δίκαιο κι ἀπὸ πάνω; Ναί, καὶ πολὺ δίκαιο μάλιστα. Πρόσεξε ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ λόγια! Λέει: Τὸν κάνω δίκαιο αὐτὸν ποῦ θὰ μετανοήσει. Θέλεις νὰ μάθεις καὶ σὲ ποιά περίπτωση τὸ ἔκανε αὐτό; Τότε μὲ τὸν ληστή. Μὲ τὸ νὰ πεῖ ὁ ληστής στὸ σύντροφό του ἀπλῶς καὶ μόνο ἐκεῖνα τὰ γνωστά μας λόγια! «Μὰ οὔτε τὸν Θεὸ δὲν φοβάσαι ἐσύ; Κι ἐμεῖς δίκαια βέβαια ἔχουμε μία τιμωρία ὅπως μᾶς ἀξίζει, γιὰ ὅλα ὅσα κάναμε». Τὴν ἴδια ἐκείνη τὴ στιγμή τοῦ λέει ὁ Σωτήρας: «Σήμερα κιόλας μαζί μου θὰ εἶσαι στὸν παράδεισο». Δὲν τοῦ εἶπε: «Σὲ ἀπαλλάσσω ἀπὸ τὴν κόλαση κι ἀπὸ τὴν τιμωρία», ἀλλὰ τὸν βάζει στὸν παράδεισο, ἀφοῦ τὸν κάνει δίκαιο.

Εἶδες πῶς ἔγινε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐξομολόγηση τῆς ἁμαρτίας δίκαιος; Εἶναι μεγάλη ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ! Θυσίασε τὸν Υἱό, γιατί λυπήθηκε τὸν δοῦλο· παρέδωσε τὸν Μονογενῆ, γιὰ ν' ἀγοράσει δούλους ἀχάριστους· πλήρωσε, δίνοντας γιὰ τίμημα τὸ αἷμα τοῦ Υἱοῦ Του. Ὡς μέγεθος φιλανθρωπίας τοῦ Κυρίου! Καὶ μὴ μοῦ πεῖς πάλι τὰ ἴδια: «ἔχω πολλὰς ἁμαρτίες» καὶ «πῶς θὰ μπορέσω νὰ σωθῶ;». Ἐσὺ δὲν μπορεῖς, μπορεῖ ὅμως ὁ Κύριός

σου καὶ εἶναι τόση ἡ δύναμή Του, ὥστε τὰ ἁμαρτήματα τὰ ἐξαλείφει. Παρακολούθησε μὲ προσοχὴ αὐτὰ τὰ λόγια!

Τὰ ἁμαρτήματα τὰ ἐξαλείφει, ἔτσι ποὺ ἴχνος τους δὲ μένει. Βέβαια γιὰ τὰ σώματα, αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατό. Ἀκόμα κι ἂν ἀμέτρητες φορές θὰ προσπαθήσει ὁ γιατρός, ἀκόμα κι ἂν θὰ βάλει φάρμακα ἐπάνω στὴν πληγὴ, γιαιτρεύει βέβαια τὴν πληγὴ, πολλές φορές ὅμως πληγώνεται κανεὶς στὸ πρόσωπο καὶ ἐνῶ τὸ τραῦμα θεραπεύεται, μένει κάποιο σημάδι, ποὺ ἀσχημίζει καὶ τὸ πρόσωπο, ἀλλὰ καὶ ποὺ θυμίζει πῶς ὑπῆρξε κάποτε ἓνα τραῦμα. Καὶ ἀγωνίζεται μὲ χίλιους τρόπους ὁ γιατρός νὰ ἐξαλείψει πέρα ἀπὸ τὴν πληγὴ καὶ τὸ σημάδι. Μὰ ὅμως δὲν τὰ καταφέρνει, γιατί τὸν ἀντιμάχεται ἡ φύση τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀσθενικὴ καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ἱατρικῆς καὶ τῶν φαρμάκων.

Ὁ Θεὸς ὅμως, ὅταν ἐξαλείφει τὰ ἁμαρτήματα, δὲν ἀφήνει σημάδι οὔτε ἐπιτρέπει νὰ παραμείνει κάποιο ἴχνος ἐπάνω στὴν ψυχὴ, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὴν ὑγεία χαρίζει καὶ τὴν ὀμορφιά, μαζὶ μὲ τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν τιμωρία δίνει καὶ τὴ δικαιοσύνη. Καὶ ἐκεῖνον ποὺ ἁμάρτησε, τὸν κάνει νὰ ἴσως μὲ αὐτὸν ποὺ δὲν ἁμάρτησε. Γιατί ἀφαιρεῖ τὸ ἁμάρτημα καὶ κάνει ὄχι μόνον νὰ μὴν ὑπάρχει τώρα πιά αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἔχει ὑπάρξει οὔτε καὶ στὸ παρελθόν. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὀλοκληρωτικὰ το ἐξα-

λείφει. Δὲν ὑπάρχει πλέον οὐλὴ, δὲν ὑπάρχει σπμάδι, δὲν ὑπάρχει ἴχνος ποὺ νὰ θυμίζει τὸ τραῦμα, δὲν ὑπάρχει τὸ παραμικρὸ ποὺ νὰ φανερώνει πῶς ὑπῆρξε πληγή.

Παρακολούθησε μὲ προσοχὴ αὐτὰ τὰ λόγια! Γιατί γιὰ ὅλους εἶναι, ὅλους ἀφοροῦν καὶ ὁδηγοῦν στὴ σωτηρία. Παρασκευάζω φάρμακα, ποὺ εἶναι πιὸ σπουδαῖα ἀπὸ τὰ φάρμακα τῶν ἰατρῶν. **Στὰ χέρια τῆς μετάνοιας σᾶς παραδίδω, γιὰ νὰ γνωρίσετε τὴ δύναμν ποὺ ἔχει, γιὰ νὰ γνωρίσετε τί εἶναι ἱκανὴ νὰ κατορθώσει καὶ γιὰ νὰ μάθετε πῶς δὲν ὑπάρχει ἀμάρτημα ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ τὴ νικήσει, οὔτε παράβαση τοῦ νόμου ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ὑπερισχύσει πάνω ἀπ' τὴ δική της δύναμν.**

Γνωρίζοντας, λοιπόν, τὸ φάρμακο αὐτὸ τῆς μετάνοιας, ἃς ἀπευθύνουμε δοξολογία στὸ Θεό. Γιατί ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμν αἰῶνια εἶναι δική Του. Ἀμήν.

Ί.Ν.Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
Ἁγίου Στεφάνου Ἀττικῆς
τηλ. 210 8141919
www.agios-stefanos.gr



